

Sygn. akt. I C 1029/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Elżbieta Koszel

Protokolant : st. sekr. sądowy Aneta Krukowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 roku w Zamościu

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. G.

przeciwko Gminie Z.

o zapłatę

I. oddala powództwo ;

II. zasądza od powoda Z. G. na rzecz pozwanej Gminy Z. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 1029/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2013 r. Z. G. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej Gminy Z. kwoty 100 000 złotych tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną mu przez Wójta Gminy Z. poprzez decyzje administracyjne wydane niezgodnie z prawem.

Uzasadniając żądanie powód podał, że w ramach działalności gospodarczej prowadzi sprzedaż alkoholu. Z końcem stycznia 2013 r. wygasły mu zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych. Na skutek niezgodnych z prawem decyzji Wójta Gminy Z. od końca stycznia 2013 r. do 23 maja 2013 r. nie mógł on prowadzić sprzedaży napojów alkoholowych w prowadzonym lokalu, co doprowadziło go do bankructwa finansowego (k. 1 – 3).

Pismem złożonym 5 czerwca 2014 r. pełnomocnik powoda w osobie adwokata rozszerzył żądanie pozwu o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 100 000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nie wskazując podstawy żądania pozwu (k. 96).

Pozwana Gmina Z. wносиła o oddalenie powództwa podnosząc, że powód nie uiścił przed wydaniem decyzji zezwalającej na sprzedaż alkoholu wymaganej opłaty, co było przedmiotem oceny również przez organ II instancji, a gwałtowny spadek koniunktury na usługi oferowane przez powoda nastąpił już w 2012 r. W okresie od 1 lutego 2013 r. do 22 maja 2013 r. powód nie poniósł żadnej szkody związanej z brakiem zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych (k. 33 – 35).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Z. G. od kilkunastu lat prowadzi działalność gospodarczą – Motel (...) w miejscowości P. (...) i miał zezwolenie na sprzedaż oraz podawanie napojów alkoholowych do dnia 31 stycznia 2013 r. Od dłuższego czasu powód ma poważne problemy finansowe, skutkujące prowadzeniem w stosunku do jego majątku egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zamościu A. S. w sprawie Km (...), do której zostały przyłączone sprawy egzekucyjne Km (...) i Km(...). Tytułami wykonawczymi są: wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. akt I Ns 618/07, zaopatrzony klauzulą wykonalności z dnia 14 stycznia 2010 r.; wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 21 października 2009 r., sygn. akt I Ca 420/ 09, zaopatrzony klauzulą wykonalności z dnia 14 stycznia 2010 r. (dokumenty – k. 127 – 131).

Dochód z działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda w 2011 r. był ujemny i wyniósł: - 7236,39 zł. Wartość brutto sprzedaży napojów alkoholowych za rok 2011 wynosiła:

1/ do 4,5 % zawartości alkoholu oraz piwa – 37 500 zł;

2/ od 4,5 % do 18 % zawartości alkoholu – 37 500 zł;

3/ powyżej 18 % zawartości alkoholu – 77 000 zł.

Dochód z działalności gospodarczej powoda w 2012 r. wyniósł 31 941 zł. Wartość brutto sprzedaży napojów alkoholowych za rok 2012 r. wynosiła:

1/ do 4,5 % zawartości alkoholu oraz piwa – 3 628 zł;

2/ od 4,5 % do 18 % zawartości alkoholu – 3 745 zł;

3/ powyżej 18 % zawartości alkoholu – 7 690 zł

(oświadczenia powoda – k. 43, 44, bilans firmy - 88, 89, zeznanie podatkowe za rok 2012 – k. 67 – 68).

W 2012 r. powód wykazał 644 m² powierzchni budynku motelu (...) w P., jako zajętej na prowadzenie działalności gospodarczej (informacja powoda – k. 50 – 51). W dniu 15 stycznia 2013 r. Z. G. złożył do Urzędu Gminy Z. informację o czasowym wyłączeniu powierzchni budynków dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej hotelarsko – gastronomicznej (celem naliczenia podatku od nieruchomości). Jako przyczynę zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej w motelu (...) powód wskazał: „w związku z kryzysem, w jakim znajduje się nasze Państwo” (podanie – k. 42, informacja – k. 43 - 44).

Zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w lokalu powoda traciły moc w dniu 31 stycznia(...) r. W związku z tym Z. G. 19 grudnia 2012 r. złożył w Urzędzie Gminy w Z. wniosek o udzielenie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na dalszy okres. W dniu 4 stycznia 2013 r. Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w Z. pozytywnie zaopiniowała wniosek powoda. Jednak Z. G. z odpowiednim wyprzedzeniem nie złożył, koniecznego do wydania przez pozwaną decyzji, oświadczenia o wartości sprzedaży napojów alkoholowych za rok 2012 oraz nie uiszczył stosownej opłaty od przyszłego zezwolenia, zależnej od wartości sprzedaży napojów alkoholowych w poprzedzającym roku.

Dopiero w dniu 31 stycznia 2013 r., a więc w dniu wygaśnięcia poprzedniego zezwolenia Z. G. złożył u pozwanej oświadczenia o wartości sprzedaży napojów alkoholowych za 2012 r. i uiszczył za pośrednictwem banku kwotę 782,47 zł tytułem „opłata za alkohol piwo, wino, wódka”. W tymże dniu był on również u pracownika Gminy i otrzymał informację, jakiej wysokości opłatę powinien uiszczyć od wszystkich zezwoleń. Z uwagi na to, że uiszczona opłata nie była wystarczająca dla pokrycia należności za trzy zezwolenia na sprzedaż poszczególnych napojów alkoholowych, o co ubiegał się powód, w dniu 18 lutego 2013 r. oraz w dniu 26 lutego 2013 r. pozwana wzywała powoda do wyjaśnienia wątpliwości związanych z uiszczeniem opłaty, wskazując szczegółowo rodzaj wątpliwości (pisma – k. 37, 38). W dniu 18 lutego 2013 r. Z. G. złożył korektę informacji dotyczącej opodatkowania podatkiem od nieruchomości, w której

wykazał tylko powierzchnię 108 m², jako przeznaczoną pod działalność gospodarczą (pismo procesowe pozwanej – k. 34, korekta informacji – k. 45). W tym samym dniu, tj. 18 lutego 2013 r. wniósł on do Samorządowego Kolegium Odwoławczego zażalenie na niezacławienie przez Wójta Gminy Z. jego zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych. Postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało zażalenie za zasadne i wyznaczyło Wójtowi Gminy dodatkowy termin do zacławienia sprawy w ciągu siedmiu dni od otrzymania tego postanowienia (postanowienie – k. 22). Decyzjami z dnia 11 marca 2013 r. Wójt Gminy Z. odmówił powodowi udzielenia zezwolenia na sprzedaż poszczególnych napojów alkoholowych wobec braku opłaty w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności zezwolenia, stosownie do przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (decyzje Wójta Gminy Z. – k. 11 – 16). Na skutek odwołań powoda, decyzjami z dnia 25 kwietnia 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Z. uchyliło zaskarżone decyzje i zobowiązało Wójta Gminy Z. do wydania zezwolenia Z. G. na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży w lokalu gastronomicznym – restauracja (...) w P. (...) (decyzje – k. 8 – 16).

W dniu 22 maja 2013 r. Wójt Gminy Z. wydał na rzecz powoda zezwolenia na sprzedaż i podawanie w prowadzonym przez niego lokalu gastronomicznym:

- napojów o zawartości alkoholu do 4,5 % oraz na piwo;
- napojów o zawartości od 4.5 % do 18 % (z wyjątkiem piwa);
- napojów o zawartości powyżej 18 %

na okres od 23 maja 2013 r. do 30 sierpnia 2017 r.

W okresie od 1 lutego 2013 r. do 23 maja 2013 r. powód nie sprzedawał i nie podawał w lokalu napojów alkoholowych oraz nie organizował przyjęć związanych z takimi czynnościami (zeznania świadków: J. M., S. S. i P. W. - k. 100v. – 102 i zapis elektroniczny – k. 103). Za 2013 r. bilans firmy powoda wykazał stratę w wysokości 19 280,70 zł (bilans – k. 87) a w oświadczeniu o wartości sprzedanych napojów alkoholowych za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. powód wykazał następującą sprzedaż:

- 1/ napojów o zawartości 4,5 % alkoholu oraz piwa – 440 zł;
- 2/ napojów o zawartości od 4,5 % do 18 % alkoholu (z wyjątkiem piwa) – 30 zł;
- 3/ napojów powyżej 18 % alkoholu – 100 zł

(oświadczenie – k. 90).

W ewidencji księgowej powód nie wykazywał udziału sprzedaży wyrobów alkoholowych do sprzedaży ogółem, ani udziału kosztów przypadających na sprzedaż wyrobów alkoholowych w stosunku do kosztów ogółem. Nie jest więc możliwe ustalenie wysokości ewentualnej szkody – straty i utraconych korzyści, jakie poniósł powód w związku z niewydaniem zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w okresie od 1 lutego 2013 r. do 23 maja 2013 r. (opinia biegłego z zakresu księgowości E. G. – k. 111 – 115). Przychody z wymienionego okresu pod względem wielkości nieznacznie różniły się od pozostałych miesięcy 2013 r. Przyczyną straty wykazanej w bilansie za 2013 r. były zbyt wysokie pozostałe wydatki (w sumie 49 396,72 zł), które wynikają z podatkowej księgi przychodów i rozchodów (bez określenia, czego one dotyczyły), przewyższające przychody. Ogólna sprzedaż w miesiącach lutym i marcu 2013 r. była niższa od pozostałych miesięcy, jednak w ocenie biegłego w okresie przed Świątami Wielkanocnymi popyt w gastronomii jest mniejszy w porównaniu do okresu letniego.

Ogólna suma przychodów i ogólna suma znacznych kosztów (nie wiadomo czego), dotyczyły hotelu motel (...) i restauracji ze sprzedażą wyrobów (napojów) alkoholowych, z których różnica pomiędzy przychodami a kosztami nie może być uznana za straty na sprzedaży wyrobów (napojów) alkoholowych. Powód prowadził działalność motel (...) i restaurację ze sprzedażą wyrobów (napojów) alkoholowych, które księgowano w podatkowej księdze przychodów i

rozchodów. Zapisy w tej księdze nie wykazują, jakie były oddzielne przychody z poszczególnych działalności i jakie były oddzielne koszty tych działalności (uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości – E. G. – k. 154 – 156).

Taki stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, których autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane, dlatego są one wiarygodne. W całości Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu rachunkowości E. G. i wnioski z niej wypływające, gdyż jest ona oparta na analizie dokumentów księgowych dotyczących okresu istotnego dla ustalenia ewentualnej szkody powoda. Na wiarę zasługują zeznania T. Ł. przesłuchanej w charakterze strony. Osoba ta jako pracownik Urzędu Gminy Z. prowadziła tok formalnych czynności związanych z wydawaniem zezwoleń na sprzedaż alkoholu i z dokładnością zgodną ze stanem wynikającym z dokumentów przedstawiła przebieg procesu decyzyjnego. Zeznania powoda i świadków J. M., S. S. i P. W. tylko częściowo zasługują na wiarę. Fakt, że przyjęcia weselne dzieci J. M. i S. S. nie odbyły się w lokalu prowadzonym przez powoda nie może mieć znaczenia dla oceny ewentualnej szkody powoda, skoro Z. G. nie prowadził oddzielnej ewidencji sprzedaży napojów alkoholowych i przez to uniemożliwił dokonanie rozliczeń księgowych w tym przedmiocie. Nadto powód ograniczył w 2013 r. działalność gospodarczą tylko do powierzchni 108 m² i organizowanie przyjęć weselnych wraz z noclegami na takiej powierzchni było realnie utrudnione. Nie są wiarygodne zeznania świadka P. W., jakoby przez brak możliwości sprzedaży i podawania alkoholu w lokalu powoda w okresie od 1 lutego 2013 r. do 23 maja 2013 r. Z. G. utracił wiarygodność tego kontrahenta w obsłudze wycieczek w późniejszym czasie. Istotnym jest, że świadek ten nie potrafił dokładnie określić kiedy przestał współpracować z powodem, przyznał, że współpracował i współpracuje z wieloma firmami. Nie są wiarygodne zeznania powoda, który twierdzi, że przyczyną złej koniunktury w jego działalności gospodarczej jest wyłącznie brak zezwolenia na sprzedaż alkoholu w przedmiotowym okresie. Takie zeznania są sprzeczne z jego własną argumentacją zawartą w dokumentach urzędowych (wyłączenie powierzchni przeznaczonej pod działalność gospodarczą w styczniu 2013 r., jeszcze w czasie, gdy miał zezwolenie na sprzedaż alkoholu, z argumentacją powołującą się na kryzys gospodarczy w Polsce). Nadto powód dopuszcza się zakłamania faktów wynikających z dokumentów urzędowych. Podnosi, że egzekucja komornicza nie ma związku z jego działalnością gospodarczą, gdyż wynika z rozliczeń finansowych z siostrą (pismo procesowe – k. 134, odpis orzeczenia z uzasadnieniem ze sprawy I C 422/11 – k.135 - 152), podczas gdy z dokumentów z postępowania egzekucyjnego wynika, że egzekucja jest prowadzona od okresu znacznie wcześniejszego i z wniosku kilku wierzycieli, w tym banku. Efektem braku zaspokojenia tych wierzytelności jest skierowanie i prowadzenie egzekucji w stosunku do nieruchomości, na której jest wykonywana działalność gospodarcza przez powoda – motel (...) (dokumenty z postępowania egzekucyjnego – k. 127 – 131).

Dokument w postaci umowy pożyczki udzielonej powodowi dnia 3 kwietnia 2013 r. przez B. R. (k. 86) nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wynika z niego na jaki cel udzielono pożyczki, a powód od dłuższego czasu znajdował się w trudnej sytuacji finansowej.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny prawnej.

Powództwo nie jest zasadne z kilku względów.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazał podstawy prawnej swojego żądania. Z treści pozwu wynika, że wnosi on o zasądzenie kwoty 100 000 zł odszkodowania w związku ze szkodą wyrządzoną mu przez Wójta Gminy Z. poprzez decyzje administracyjne wydane niezgodnie z prawem.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c., który jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 417 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Decyzje Wójta Gminy Z. w przedmiocie odmowy wydania powodowi zezwolenia na sprzedaż i podawanie alkoholu, z dnia 11 marca 2013 r. nie miały charakteru decyzji ostatecznych. Zostały one zweryfikowane w postępowaniu instancyjnym.

W doktrynie i orzecznictwie sądowym (zob. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej S.N. z dnia 31 marca 2011 r., III CZp 112/10, OSNC nr 7 – 8, poz.75; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2013 r., I ACa 1042/12, Lex nr 1322742) prezentowane jest stanowisko, że na kanwie odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez wydanie ostatecznej decyzji, właściwym trybem jest tryb przewidziany art. 145 -152 i 156 -159 k.p.a., a więc nie stanowi prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. uchylene decyzji administracyjnej zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 p.p.s.a. Ostateczna decyzja administracyjna może być przyczyną szkody, jeżeli została uchylona w postępowaniu sądowo-administracyjnym w trybie z art. 145 § 1 pkt 1 p.p.s.a. Decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 25 kwietnia 2013 r. nie zawierają stwierdzenia, że zaskarżone decyzje Wójta Gminy Z. z dnia 11 marca 2013 r. zostały wydane z naruszeniem prawa.

Ostatecznymi decyzjami administracyjnymi były decyzje Wójta Gminy Z. z dnia 22 maja 2013 r. zezwalające powodowi na sprzedaż i podawanie alkoholu. Te decyzje nie były przez powoda zaskarżone, leżą one w jego interesie i nie mogły być przyczyną szkody Z. G..

Nie można również uznać, że ewentualna szkoda powoda wiąże się z niewydaniem przez władze pozwanej stosownej decyzji – art. 417 § 3 k.c.

Dokonując oceny terminowości podejmowania czynności przez pozwaną trzeba stwierdzić, że powód własnym działaniem przyczynił się do przedłużenia postępowania związanego z wydaniem zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych.

Pomimo wcześniejszego złożenia wniosku o wydanie decyzji, dopiero w dniu 31 stycznia 2013 r., a więc w dniu wygaśnięcia uprzedniego zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych złożył on oświadczenie o wartości sprzedaży napojów alkoholowych w 2012 r., zaś na rachunek bankowy pozwanej przelał kwotę mniejszą zarówno od opłaty całkowitej, jak też raty tej opłaty. Pracownik pozwanej nie miała więc możliwości zweryfikować, czy uiszczona opłata jest wystarczająca. Zgodnie z art. 11¹ ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm.; dalej – u.w.t.) wysokość opłaty za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorcy, który już prowadzi taką sprzedaż, jest zależna od wartości sprzedaży poszczególnych napojów alkoholowych w roku poprzedzającym. W tym celu przedsiębiorca jest obowiązany do 31 stycznia złożyć pisemne oświadczenie o wartości sprzedaży napojów alkoholowych w roku poprzedzającym. W zależności od wartości wykazanej w oświadczeniu sprzedaży jest należna opłata za przyszłe zezwolenie. Przedsiębiorca może ją naliczyć sam, ale jego obowiązkiem jest prawidłowe wyliczenie wysokości opłaty, stosownie do art. 11¹ ust. 5, bądź ust. 6 u.w.t. Nawet przyjmując za Samorządowym Kolegium Odwoławczym, że w przypadku powoda, zgodnie z art. 11¹ ust. 7 u.w.t. opłata mogła być uiszczona w ratach, to należy stwierdzić, że uiszczona przez niego na rachunek bankowy pozwanej w dniu 31 stycznia 2013 r. kwota 782,47 zł nie pokrywała należnej wysokości pierwszej raty. Łączna wysokość opłaty w stosunku rocznym wynosiła bowiem 3 150 zł, przy jej płatności w trzech równych ratach i przyjęciu okresu 11 miesięcy z 2013 r., każda z nich wyniosłaby 960,82 zł (prawidłowe wyliczenie wraz ze wskazaniem stosownych przepisów w piśmie z dnia 18 lutego 2013 r. – k. 37 oraz piśmie procesowym pozwanej – k. 49).

Brak uiszczenia nawet tej należności, przy nieprecyzyjnym określeniu w tytule przelewu za jaki okres jest dokonana płatność, ewentualnie na które napoje alkoholowe (spośród trzech wniosków podlegających różnej opłacie), uzasadniał czynienie starań przez pracownika Urzędu Gminy w kierunku wyjaśnienia tych wątpliwości, zaś powód nie przejawiał woli współdziałania w tym zakresie. Działania pozwanej były więc podejmowane w granicach prawa i w oparciu o obowiązujące przepisy. Należy tylko dodać, że określone w art. 11¹ u.w.t. terminy spełnienia obowiązku opłaty mają charakter materialnoprawny, co oznacza, że nie mogą podlegać przywróceniu na zasadach określonych w kodeksie postępowania administracyjnego. W konsekwencji w przypadku niedotrzymania chociażby jednego z tych terminów organ wydający zezwolenie obowiązany jest stwierdzić jego wygaśnięcie. Obowiązek uiszczenia opłaty za korzystanie z zezwoleń oraz skorelowana z nim sankcja w postaci wygaśnięcia posiadanego zezwolenia ma konstrukcję wynikającą bezpośrednio z ustawy. Skoro powód nie wpłacił do dnia 31 stycznia 2013 r. opłaty wystarczającej na

pokrycie pierwszej raty od dalszych zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, istniały uzasadnione wątpliwości dotyczące celu i powiązania dokonanej wpłaty 782,47 zł, a działania pracownika pozwanej w przedmiocie ich wyjaśnienia należy uznać za zasadne.

Kolejną przyczyną oddalenia powództwa jest brak udowodnienia przez powoda zaistnienia szkody w jego majątku, a tym bardziej jej wysokości, w związku z działaniami, bądź zaniechaniem pozwanej, co jest jedną z przesłanek warunkujących przyznaniem odszkodowania. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, zgodnie z art. 6 k.c.

Z opinii biegłego z zakresu rachunkowości E. G. wynika, że sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych uniemożliwia obliczenie straty, czy też utraconych korzyści, jakie ewentualnie poniósł powód w związku z niewydaniem mu zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w okresie od 1 lutego 2013 r. do 23 maja 2013 r. Dokumentacja w firmie powoda była niepełna, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2003 r., poz. 330 ze zm.). Powód w żaden inny sposób nie udowodnił wysokości ewentualnej szkody, która miałaby związek przyczynowy z działaniami pozwanej.

Z tych względów na mocy powołanych przepisów Sąd Okręgowy oddalił powództwo, jako niezasadne.

Orzeczenie o kosztach procesu ma podstawę prawną w art. 98 § 1 k.p.c. Powód, jako strona przegrywająca proces jest obowiązany zwrócić pozwanej poniesione koszty pełnomocnictwa według stawki określonej w § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).